

[Hasle.]

loven. Det er dette, jeg har kaldt for et Fremskridt for Landets Grundejere, og det er det Fremskridt, som jeg haaber skal blive Udgangspunktet for yderligere Fremskridt og maaske Udgangspunktet for den Ekspropriationslov, som vi saa haardt savner her i Landet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Victor Pürschel: Jeg beklager, jeg ikke kan være enig i den Fortolkning af Ekspropriationsbestemmelsen, som her gives. Den Bestemmelse, der staar i Forslaget her, drejer sig kun om Erstatningens Størrelse, ikke om noget som helst andet. I den almindelige Form, hvori det her blev fremstillet, er det altsaa ikke rigtigt, at Forslaget giver nogen Vejledning.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Valgbarheden er det jo rigtigt, at Tinget ogsaa nu afgør, om vedkommende mister sin Valgbarhed ved en Dom, der overgaar ham, medens han sidder herinde. Men der er den store Forskel paa det, at nu gives der den Vejledning, at det skal være en i den offentlige Mening vanærende Handling, han har gjort sig skyldig i. Tinget kan altsaa ikke erklære, at han har mistet sin Ret til at sidde her, uden at det samtidig slaar fast, at han har gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling. Dette er et anderledes skarpt Kriterium end det Spørgsmaal, om han er uværdig til at sidde i Tinget. Det er noget helt andet. Her er Grænserne i en ganske anden Grad gjort flydende, og det er deri, det betænkelige bestaar. Man maa huske paa, at nu falder Valgret og Valgbarhed sammen, men det er ganske tydeligt sagt, at for Fremtiden kan man være valgberettiget og dog af Tinget erklæres uværdig til at sidde her.

J. Oskar Andersen: Det er mig personlig magtpaaliggende at motivere den Stilling, jeg vil komme til at indtage ved den følgende Afstemning med Hensyn til et af de Ændringsforslag, der er tiltraadt fra mit Partis Side, nemlig Ændringsforslaget til § 70, det Ændringsforslag, der i ganske særlig Grad har Interesse for mig. De øvrige Forslag anser jeg for at være Forbedringer og vil selvfølgelig kunne stemme for dem, men paa dette ene Punkt beklager jeg, at jeg er i den Situation, at jeg maa undlade at stemme for det, fordi det har faaet en Form, som jeg ikke kan gaa med til ifølge

hele min Stilling. Jeg vil selvfølgelig i høj Grad anerkende, at ogsaa dette Forslag betegner et Fremskridt, og jeg er mit Parti meget taknemmelig for, at det har arbejdet for, at § 70 har naaet den Form, den nu har. I det oprindelige Forslag var der jo kun Tale om Kirkens Stilling i Betænkningen. Nu er der altsaa optaget i selve Grundlovsforslaget to Bestemmelser vedrørende Kirken, som jo utvivlsomt betegner et stort Fremskridt, og som jeg i og for sig vil udtale min Tak for. Ikke blot fordi der her er gjort et Arbejde, som det sikkert vil være mange bekendt har mødt stor Modstand, men fordi det har ført til et Resultat, som altsaa trods disse Vanskeligheder maa hilses med Glæde.

Der har fra kirkelig Side været fremført Udtalelser, som er ringeagtende over for dette Resultat, og jeg vil gerne sige, at jeg ingenlunde kan slutte mig til disse. Jeg tror, det er af stor Værdi, at der er kommet disse Ændringsforslag til § 70. Indholdet deraf er jo selvfølgelig meget ringere end det, som jeg har ønsket, og som der fra den Gruppe, jeg tilhører inden for det kirkepolitiske Udvalg, har været rettet Ønsker til Rigsdagsudvalget om. Men selv om man ikke kunde opnaa dette og det af Hensyn til den politiske Situation var umuligt at opnaa dette, maatte man dog have kunnet vente, at Forslaget fik en anden Form, end det nu har faaet. Der er jo Tale om to Ting, og det er egentlig kun den første, jeg hæfter mig ved, nemlig Bestemmelsen om, at naar der er Tale om Fornyelse med Hensyn til indre Forhold i Kirken, skal det kun kunne gennemføres efter Forhandling med Biskopperne. Jeg erkender, at ogsaa dette er at betegne som et Fremskridt, her er en Garanti for Kirken, nemlig over for hele den Kirkepolitik, som har haft saa stor Tilslutning fra visse Sider i vort Folk og er blevet støttet gennem det radikale Partis Arbejde her paa Rigsdagen. Det var jo daværende Kirkeminister Thorvald Povlsens Kongstanke, dette at Kirken kunde blive opløst, kan man godt sige, saadan at den i Stedet for at være et Samfund blev en Række Enkeltmenigheder, der skulde stilles frit, det, man kalder det independentistiske System. Det var dette, Thorvald Povlsen gjorde sig til Talsmand for. Hermed satte han et Præg paa sit Parti, som medførte, at det i sit Program optog det Punkt, at Bispedømmet skulde ophæves. Selvfølgelig maa man sige, at det, der nu bestemmes i Forslaget til den nye Grundlov, er en absolut Desavouering af dette Standpunkt, og jeg kan kun sige, at jeg betragter